

'Ze zeiden op de dansopleiding: we hebben alleen de sexy meisjes nodig'

Grensoverschrijdend gedrag Vooruitlopend op een onderzoek naar grensoverschrijdend gedrag in de danswereld vertelt danseres Annemarie de Ruijter hoe zij haar opleiding ervaren heeft. „We kregen te horen dat we te dik waren, lomp.”

Frederiek Weeda 28 juni 2022 Leestijd 5 minuten

Danseres Annemarie de Ruijter: „Er was geen keus: het was keihard bikkelen.”

Foto Merlijn Doomernik

Annemarie de Ruijter weet niet waar ze moet beginnen. Zo veel materiaal en herinneringen heeft ze over haar studie en werk als dansdocent. Op de eettafel liggen mappen vol brieven, contracten, verslagen. Eindeloze verhalen over de wereld waar ze al dertig jaar in meedraait: die van de dans. Een wereld waar ze van houdt en die ze tegelijk verafschuwt.

De Ruijter is danseres. Dat zie je meteen, als ze de deur opendoet. Klein, tenger, rechte rug. Ze is 47 jaar.

Er loopt sinds begin dit jaar een groot onderzoek naar de mores in de danswereld. Dat wordt geleid door de jurist Marjan Olfers (VU). Zij laat weten dat ze honderden interviews afneemt en pas eind dit jaar met conclusies komt. Een aantal vrienden van De Ruijter zal ook worden geïnterviewd - ze heeft er veel in de danswereld.

De Ruijter was achttien toen ze in 1993 begon op de Lucia Marthas dansschool in de Amsterdamse Pijp. Ze kwam van de Veluwe en ze wist al sinds de basisschool: ik word danseres. Dans is eigenlijk geen keuze, zegt De Ruijter heel serieus: „Jij kiest dans niet, dans kiest jou.”

Al snel bleek dat De Ruijter niet tot de beste danseressen behoorde. Ze volgde beide richtingen die de school bood: uitvoerende dans en de lerarenopleiding. Voor de eerste richting haalde ze zesjes, voor de tweede negens. Annemarie de Ruijter was, zo bleek, een geboren dansdocent.

Maar het eerste - uitvoerend danser worden - had op de opleiding de meeste status. En dat heeft ze geweten. Dagelijks werd ze vernederd en gekleineerd. Zij niet alleen, vertelt ze, ook de betere danseressen werden dat, maar de minder goeie danseressen net iets meer. „Het was onderdeel van de cultuur. Het lag niet aan één persoon. We kregen te horen dat we te dik waren, lomp. We moesten soms in de rij gaan staan bij de bar, met onze achterkant naar de spiegel. De directrice liep dan langs en wees één voor één aan: ‘Vijf kilo eraf, tien kilo eraf.’ Kwam er een opdracht binnen, waar ze danseressen zochten voor een televisie- of theateroptreden, dan werd bijvoorbeeld gezegd: ‘We hebben alleen de sexy meisjes nodig voor dit optreden.’ Daar hoorde ik niet bij. Vraag me niet waarom maar ik hoorde er niet bij.”